

Børne Blad

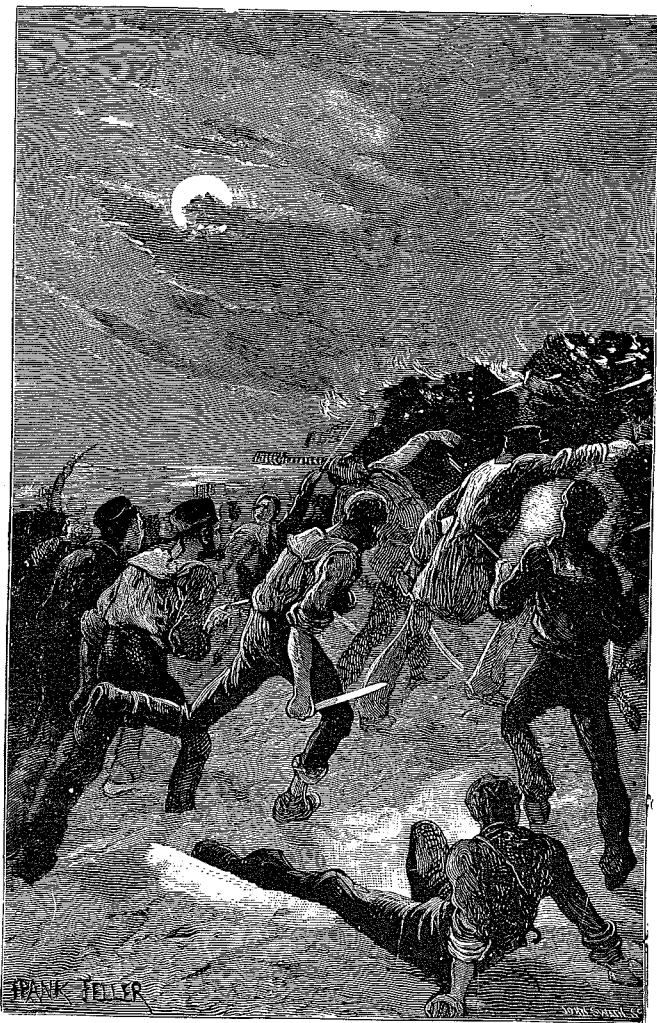

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 33.

15de august 1897.

23de aarg.

„Netop som vi var komneiland, kom maanen frem mellem stjerne.“
(Se fortællingen, „Min ven Bob baadsmænd.“)

Børneblad

ubkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstod. I pakker til en adresse paa over 5 etsplr. leveres det for 40 cents, og over 25 etsplr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ereditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

All vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Bultsberg, Decorah, Iowa.

Familien i seildugsvoognen.

(Fortsættelse.)

Karl betragtede Anna og blev urolig. Han huskede, hvad hans smilde mor havde sagt, da han engang ikke havde villet tilgive sin søster: „Kom ihu, mit barn,

hvor ofte vi synder mod den gode Gud, og hvor ilde det vilde gaa os, hvis han ikke tilgav os. Hvis ikke vi tilgiver vore medmenesker det lille, de kan have syndet mod os, saa kan ikke vi vente, at han vil tilgive os.“

Han blev staaende der nogen tid uden at vide, hvad han skulde gjøre. Det faldt ham saa vanskeligt at være venlig mod pigen. Men hun bukkede saa saart stakkars, — han saa, hvor bedrøvet hun var. Tilslut rørte han sagte ved hendes arm.

„O, lille Karl“, udbrød Anna, idet hun trykkede ham til sig, „Gud vil nok gjøre din mor frisk igjen — det vil han gjøre, fordi han elsker eder; jeg fortjener det ikke.“

Karl syntes at grunde alvorlig paa noget. „Ved du hvad“, sagde han, „mor sagde, at han hører alt. Men alligevel kan det ikke være saa.“

„Hvad mener du med det?“

„Da hun gik ud i byen, bad jeg ham at sørge for os, da vi havde det saa usselt. Jeg troede saa vist, at han vilde gjøre det, men nu —“

Anna blev siddende en stund taus. Hun vidste ikke, hvad hun skulde svare Karl. Men tilslut klarnede det for hende, og hun svarte: „Mama sagde nylig, at det ofte længe kunde synes for os, som om Gud ikke hørte; men vi skulde da blive ved at bede. Tilslut skulde vi nok saa se, at han hele tiden havde tænkt paa os og i al stilhed sørgt for os. Kom, saa skal vi bede sammen, Karl!“

Gutten foldede sine hænder, og trykkende den lille tætt ind til sig bad Anna: „O fader i himlene, sørg for dem! Lad den stakkars

kone blive frisk igjen! O, straf mig ikke saa haardt for min store synd!“

Nu var Karl villig til at lægge sig, og det varede ikke længe, før han laa i sund søvn, skjønt han fra først af havde været bestemt paa ikke at lukke sit øie den hele nat.

Anna kunde aldrig senere glemme denne nat. Den syntes hende næsten ikke at have nogen ende, undertiden var hun saa bange, at hun næsten ikke kunde holde det ud, og tænkte paa at vække den sovende kone for ialfald at have selskab. Men saa fattede hun atter nyt mod, Gud vilde hjælpe hende, om hun end havde syndet storlig. En dyb stilhed herskede omkring hende; alle sov, og kun nu og da kunde hun høre en hunds gjøen i det fjerne.

Hvor glad blev hun ikke, da morgenen atter kom, og endnu mere, da lægen traadte ind til hende. Heller ikke doktoren havde sovet om natten; han havde været hos en syg, som var yderst daarlig.

„Nu, hvorledes staar det til, min lille pige?“ spurgte han.

„Hun har endnu ikke rørt paa sig —“

„Det er bedrøveligt“, mumlede doktoren for sig selv, „det er da en sørgelig historie. — Være hun nu ikke slukner ud som et lys!“ tilspjode han i dybe tanker, uden at dog Anna kunde høre, hvad han sagde. Han traadte hen til den syge. Denne rørte netop paa haanden, som om hun søgte efter noget. Som et lyn kom doktoren paa den tanke: „Hun holder vist paa netop nu at komme til bevidsthed og leder med haanden efter sit barn.“ Han skyndte sig derfor hen og tog de mindste to børn, der begge sov haardt som sten, og lagde dem paa hver sin side af moderen. Derpaa stillede han sig med Anna saaledes, at den syge ikke kunde se hverken ham eller pigen.

Den stakkars kones øienlaag begyndte at røre paa sig; tilslut slog hun øinene helt op og vendte sig med ængstelig blik først til højere og derpaa til venstre mod de to smaa sovende børn.

„Gud være lobet“, lød det fra hende, men saa svagt, at lægen maatte høre sig ned for at høre ordene. „Gud være lobet! Det var altsaa blot en ond drøm — en ond drøm!“

Atter lukkedes hendes øienlaag. Doktor Hofers og Anna vovede ikke at røre sig. Kort efter hørte man meget tydeligere hendes aandedrag.

Lægen saa op. Han var bevæget. „Hun er reddet“, sagde han. „Herren være takket, fordi han gav mig den tanke! Hun troede virkelig, at det ikke var saa — nu har jeg haab om, at vi faar beholde hende.“

Anna havde foldet sine hænder. Hendes fars ven bøjede sig ned til hende. „O ja, mit barn“, hvisttede han, „du har grund til at takke Gud. Faren var stor — meget stor — det kan jeg nu sige dig. Lad hende nu saa sove; det vil gjøre hende bedre end nogensomhelst medicin. Men saasnart hun vaagner, er det bedst, du atter giver hende draaber. Bas endelig paa, at hun ikke opdager, at det ikke var bare en drøm. Sig det ogsaa til hendes lille gut. Naar klokken er saa mange, at dine forældre er staaet op, skal jeg kjøre hen til dem. Nu kan du tage noget styrkende suppe for den syge; det gjælder at skaffe hende mere kræfter.“

Da lægen var gaaet, nærmede Anna sig Karl og trykkede et langt kys paa den lille pande. Gutten aabnede øinene og saa sig forfrækket om; endog i søvne syntes ikke erindringen om det skete at have forladt ham.

„Hvad er det? — O, mor er vel ikke daarligere?“ spurgte han, da han saa taarerne i Annas øine.

„Nei, Karl, tværtimod! Doktoren var her nylig. Han tror nu, at hun vil blive frisk igjen.“

Børnene omslyngede hinanden. Deres hjertes var altfor fulde til, at de kunde saa sagt mere. Den lille gut saa dog op mod himmelen, hvor i øst solen steg op som en ildfugle. „Du hører alligevel bønner, kjære Gud! Det gjør du!“ jublede han, „jeg behøver ikke at være bange!“

*

*

*

Markedet var begyndt. Og man havde det deiligste veir; himmelen var klar, og solen skinnede varmt. En masse mennesker var samlet.

Mange folk trængte sig sammen til et sted, hvor der maatte være noget mærkeligt at se. Det var en liden gut, som lod en del dyr gjøre kunststykker. Man kunde ikke begribe, hvorledes den lille spæde stikkelse kunde greie det.

Den syge havde om morgenen fremdeles sovet godt, og saa havde Karl fortalt sin nye veninde, at han vilde tjene penge for sin mor. Han skildrede alt med saa levende

farver, at Anna tilsidst ikke kom med flere indvendinger. Ved Martin Feldes hjælp fik han staaet op nogle pæle et godt stykke fra vognen, og om disse bandt han et taug for i midten at saa afspærret en plads, hvor dyrene kunde gjøre sine kunster. Saa blev dyrene førte frem og hver af dem bundet fast til en stolpe; især maatte man stille aberne ad, da de let kom i haarene paa hinanden.

Hjertet bankede heftigt i Karls bryst. Han var paa forhaand ikke aldeles sikker paa, om dyrene vilde lyde ham. Med hensyn til puddelhundene gjorde han sig ingen forger; især den ene af dem kunde han saa til, hvad han vilde. Men hesten var saa stor i sammenlingning med sin herre, og abekatterne var slet ikke altid saa medgyrlige som ønskeligt kunde være.

Men hvor liden Karl end var, saa havde han et modigt hjerte, og fjærligheden til moderen fyldte ham med handlekraft.

Amtmandens seks smaa stod tæt ind til det taug, som afspærrede den plads, hvor lille Karl skulde optræde. Hver af dem holdt fastklemt i haanden sin pengepung, hvori de havde de penge, de skulde kjøbe gode ting paa markedet for. Vige bag dem stod deres forældre. Faderen havde om morgenen været ude paa en lang spadsertur, og da han kom hjem, havde han og moderen længe talt sammen oppe paa kontoret. De smaa havde maattet vente saa længe, at de blev rent utaalmodige; de vilde hen til markedspladsen. Men tilsidst var da ogsaa forældrene særdegs til at følge med sine børn, som hver havde en hel dollar i sine pengepunge.

„Er det Karl?“ spurgte børnene. Doktoren havde om morgenen fortalt dem om ham. „Kan han virkelig saa dyrene til at gjøre kunststykker?“

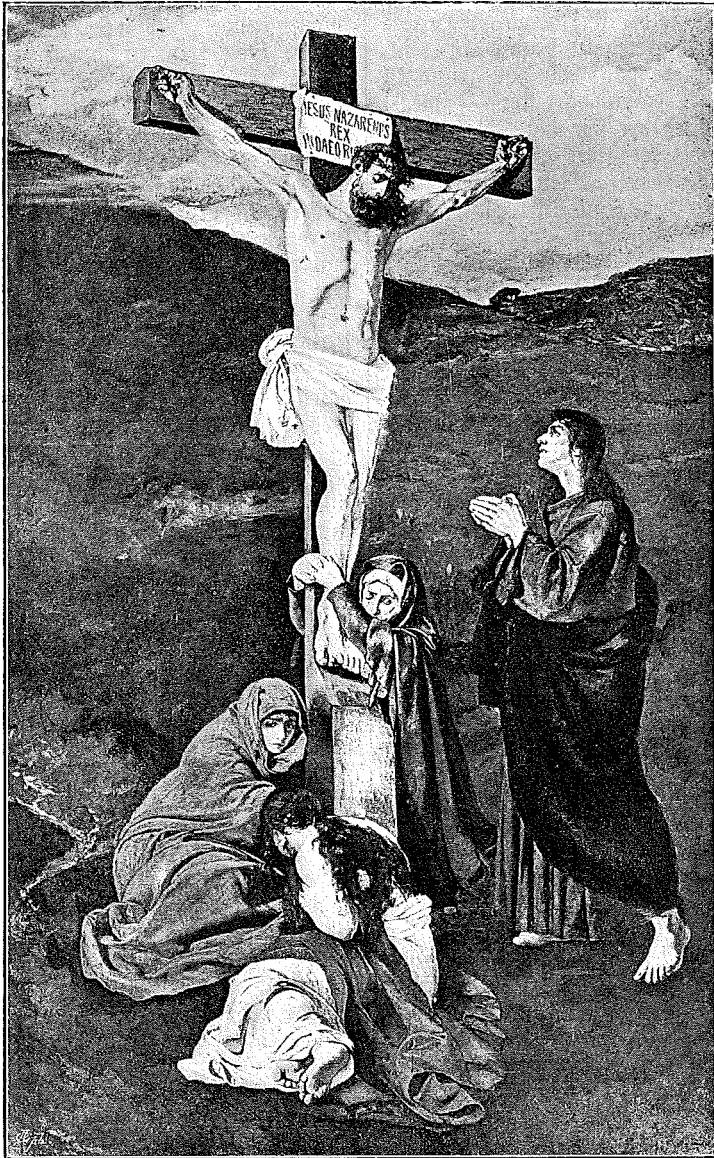
De syntes, det var umuligt, saa liden som han var.

De behøvede ikke svar paa sidste spørgsmaal; thi idetsamme løste Karl hesten og førte dem frem paa pladsen.

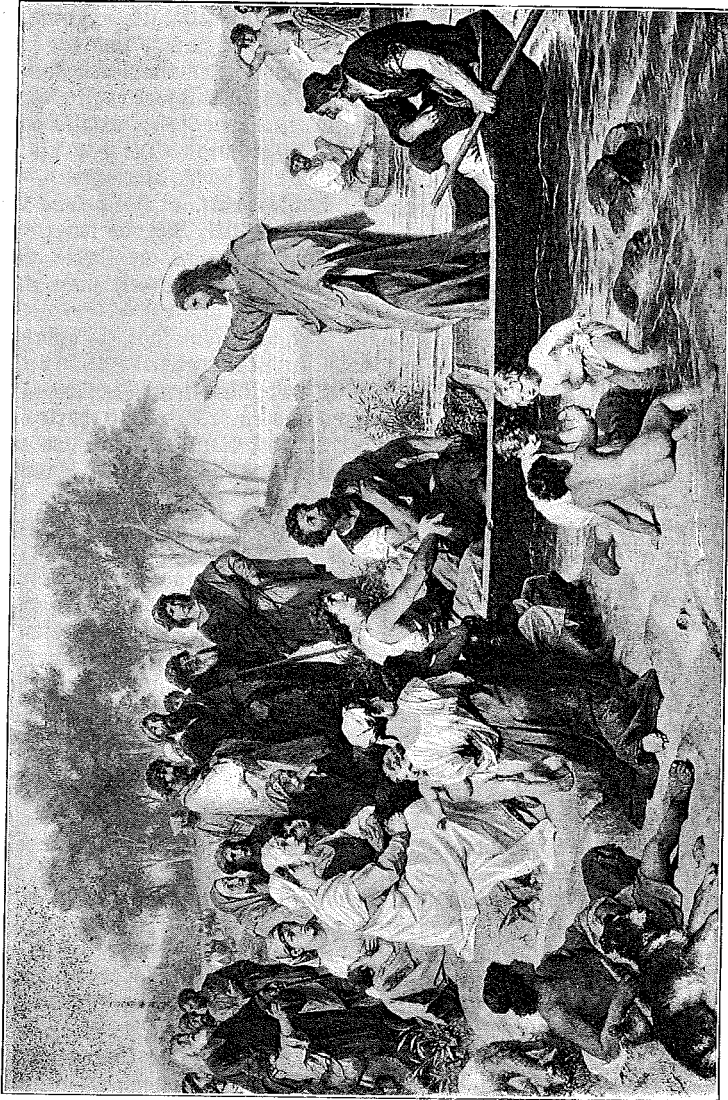
„Hils paa folket!“ sagde lille Karl med skjælvende stemme, men bestemt og høit. Han var saa bange for, at dyret ikke skulde lyde. Men nei — han havde ikke behøvet at frygte. Hesten bukkede saa høit, at Annas søskende og andre tilskuere jublede høit.

„Du er et brav dyr!“ sagde gutten.

Ogsaa hesten selv syntes at være af

Jesu død.

Jesus taler fra Tiber.

samme mening; thi den nikkede med hovedet til svar.

„Atter jubel!

„Hvor gammel er du?“ spurgte Karl. „Vil det med foden!“

Hesten løftede den ene fod op og skrabe den seks gange mod jorden.

Tilskuerne var meget forbausede og blev det mere og mere for hvert nyt kunststykke.

Karl vilde nu ogsaa forsøge med hundene og aberne. Men amtmanden stansede ham.

„Du har nu gjort din pligt, mit barn“, sagde han. „Det vil vist alle være enige i“, fortsatte han til de omstaaende. „Og jeg haaber, at I vil betale ham godt for hans kunster. Hans mor er syg; den stakkars enke var inat saa daarlig, at lægen frygtede for, at hun skulde dø; men nu mener han, at hendes tre smaa faar beholde hende. Hun er ikke istand til at arbejde for dem, og de har omtrent ikke en bid mad i huset. Nu vil jeg samle ind for dem. Husk paa, at Gud elsker en glad giver.“ (Sluttes.)

Min ven Bob baadsmand.

(Med billede.)

Det var ombord paa en engelsk tremaster. For en svag bris gled det store skib men jevn fart hen over det indiske hav mod sit fjerne maal.

Denne i forenden af skibet laa en klynge sjømænd og nød det deilige veir og sin fri- stund, mens de dampede alt, hvad de kunde, af sine korte snaddepiber. De havde faaet den gamle tømmermand Harry Trevor til at fortælle, og naar han først fik munden paa glid, behøvede de ikke at kjede sig; thi der var ikke mange sjømænd, som havde oplevet saa meget som ham. Nu havde han snart naaet sekstiaarene, og fra den tidligste ungdom havde han faret tilfjøs; det var ikke mange mere bekendte havne, hvor ikke han havde været; han havde ligget syg af den gule feber i Rio og været med en engelsk krydser paa jagt efter slæbeskibe ved den afrikanske kyst; han havde lidt skibbrud i Patagonien og en anden gang i hele fem dage drevet omkring paa et brag i det stille ocean; han var lige godt kjendt i Sjanghais gader

som i Londons doffer. Men det faar være nok derom. Lad os høre lidt nærmere paa, hvad han denne gang har at fortælle for sine lyttende tilhørere. Det er et minde fra den tid, han var ung og var til orlogs, han nu netop er begyndt paa.

„Ja, slige grønskollinger som I er, har I vel formodentlig ikke engang hørt tale om 'opiumstrigen', kom der fra den gamle tømmermand i en overlegen tone, mens han pustede ud en voldsom røgsky. „Dengang fik rigtig kineseren føle, at ikke engelskmanden er at spøge med! Det var nu dengang, vi tog Hong-kong fra ham — eller I har vel kanske tænkt, at Hong-kong fra evig tider har hørt os til! Nei, da tager I fejl. Hvor let man glemmer, at kjække gutter har sat sit liv paa spil for det, man nu er i frede- lig besiddelse af.

Det var, som sagt, i 'opiumstrigen', og hvis jeg ikke tager fejl i 1840. Jeg var dengang med forbetten Merkur — et bagvendt navn paa en orlogsmænd, hørte vi saa ofte, og det var vel kanske et navn som ogsaa passede bedre for en, der plysied blaamyren for at tjene nogle lumpne skillinger. Men navnet skjæmmer ingen', siger et gammelt ord, og ingen vover at sige om Merkur, at ikke hendes majestæt havde ære af enten skib eller mandskab. En bedre seiler og en vadrere rig skulde man lede længe efter, og sjelden har saa mange prægtige gutter været samlet paa et dæk som ombord paa Merkur.

Men det var nu alligevel ingen derom- bord, som jeg var saa gode venner med som Bob baadsmand. Han var vel dengang omtrent paa samme alder som jeg nu og behøvede ikke længere at ærgre sig over det første graa haar; thi dem havde han nok af. Det kunde vel være rart, at en ung 'jypling' som jeg kunde være saa glad i en saadan graaskalle; men et trofastere hjerte end Bob baadsmands har aldrig banket i nogen sjømænds bryst, og saa havde han været fars bedste ven, da han var ung. Derfor elskede han mig, og aldrig har noget menneske gjort mig saa meget godt som gamle Bob. Jeg er ingen unggut længere nu, men alligevel bliver jeg rent rar om hjertet, bare jeg kommer til at tænke paa ham.

Det var altsaa om Bob baadsmand, jeg vilde fortælle. Det var en nat, som vi skulde gjøre landgang. Disse guldfæjede, skjævpinede kinesere havde nogle forfrans-

ninger etsteds iland, og disse skulde vi søge at tage i al stilhed om natten, forat det ikke skulde kræve for meget blod. Det var rent en ubevirknat; det regnede i strømme, saa det ikke næsten var en tår traad paa os, da vi havde fiddet i baadene en stund; men det fik være det samme; det er bedre at blive vaade af regn end af blod, tænkte vi, skjønt vi slet ikke var nogen stakkarer, som var rædde for at ofre blod for en god sag. Og en sliq nat havde vi al grund til at tænke, at ingen ventede vort komme.

Vort stib laa et godt stykke fra stedet, og det varede et par timer, før vi var fremme. Baad efter baad lagde tilland. Men desværre — det var ikke saa mørkt længere. Da vi forlod stibet, var natten saa sort, at vi ikke kunde se de andre baade, naar de bare kom et par baadlængder fra os; men nu var regnet holdt op, skyerne var ikke længere saa tykke, og netop som vi var komne iland, kom maanen frem mellem skyerne og kastede sit klare skin over os.

I næste øieblik var vi opdagede, og snart glimtede fiendens kanoner og geværer imod os.

Kapteinen mente dog, at vi ikke maatte give tabt saa let, og vi begyndte angrebet. Men hvem skulde tro, at kineseren kunde være saa bister! Jo, jo han kunde vise tænder, det fik vi føle, og han var sikkert tre—fire gange saa mandsterke som vi. Den ene efter den anden af vore brave gutter sank om, og det vilde været til ingen nytte at ofre ogsaa de andres liv, hvorfor kapteinen gav befaling til at vi skulde søge tilbage til baadene igjen.

Men den, som ikke adlød befalingen til at gaa tilbage, det var mig — aa ja jeg var looslig undskyldt. I samme øieblik, som befalingen blev givet, fik jeg en geværkugle i den højere side, saa jeg sank overende.

Sliq blev jeg liggende, mens jeg hørte kuglerne hvine over mig. Baadene lagde fra land og roede udover. Var det muligt, at vore kamerater vilde forlade sine stakkarers saarede paa denne maade? Det syntes utænkeligt, og dog roede de længere og længere ud. Jeg hørte i nærheden af mig en anden saaret stakkar ligge og ynke sig, og ogsaa jeg følte temmelig voldsomme smerter, mens jeg forgjæves søgte at stanse den sterke blødning.

Jeg laa der udmattet og fulgte baadene med øinene. Nu maatte de være komne udenfor skudvidde, og det varede heller ikke

længe, før de stansede og syntes at holde raadslagning. En stund efter roede de tre bort, mens den fjerde atter nærmede sig land — jeg gættede henfigten, den skulde hente de saarede. Nytt haab opflammede mig; men blodtabet maatte have været for sterkt; thi baaden havde endnu ikke naaet land, da det sortnede for mine øine, og jeg tabte bevidstheden.

Jeg vaagnede først atter, da jeg kjendte nogen ruske i mig og da jeg slog øinene op, saa jeg til min glæde Bod baadsmænds hjære ansigt høiet over mig.

Han kom med nogle deltagende spørgsmål, om hvorledes det var med mig. Og saa tog han mig i sine sterke arme og bar mig nedover mod baaden.

Det er skammeligt at tænke paa det. Men kineserne holdt paa at skyde ogsaa nu, de skød paa baaden, og de skød paa dem, som var iland for at redde. Bod var med sin ikke lette byrde naaet næsten frem til baaden og kom allerede med et fornøjet udraab, da han styrtede om uden at give en lyd fra sig. En kugle havde gaaet lige gennem hovedet paa ham.

Andre bragte os ombord, men jeg græd — ja jeg skammer mig ikke ved at sige — jeg græd, saa taarerne trillede ned af mine øine, da jeg sad i baaden med min trofastes hoveudet paa mit fang og saa ind i hans brystne øie og strøg min haand henover hans graa haar, der var bestænkt med hans ædle blod.

Minderne blev nu for sterke for den gamle ellers saa haardbarkede tømmersmand. Han tog til at hulke. Mindet om ham, som havde ofret sit liv for ham, havde grebet ham dybt i sjælen. Hvor forskjellig var ikke den spøgende, ubørne maade, hvormed han var begyndt, fra den alvorsfulde maade hvorpaa han sluttede sin fortælling!

De andre sjøgutter sad der tause og alvorlige. De fik i dette øieblik en levende følelse af, at ogsaa det haardeste hjerte ikke altid er saa haardt, som man tror, og at der ogsaa i det mest lette menneskes bryst kan gjemmes minder, som bringer hjertet til at bløde.

Gamle Sandhedsord.

(Efter Svar Næsen.)

Smaa forger taler, de store tier.

*

Der er meget, som er sandt, men ikke kan siges.

*

Sintet svar er ogsaa et svar.

*

Hvad én ved, ved ingen; hvad to ved, ved alle.

En farlig klatring.

En kirke i den tyffe by Dresden brændte. I det 104 meter høie taarn var netop en af taarnvægterne, da ilden begyndte, og da han opdagede den, var det ikke muligt for ham at slippe ned. Røg spærrede saaledes trappen, at han vilde blive kvælt, hvis han vovede sig den vei, og brandvæsenets længste stiger kunde ikke naa op til det høie taarn.

Det var frygteligt for de nedefor staaende at se den fortvilede mand deroppe i en af taarnlugerne. Undertiden var han aldeles indesluttet i sorte mægtige røghvirvler, der i den stille luft slog lige op langs taarnet.

Ogsaa hans hustru var kommen tilstede og stod blandt menneskemassen dernede. Hun

kunde høre sin ulykkelige mands raab og sank tilslut afmægtig om, saa man maatte bære hende ind i et hus i nærheden.

Men omtrent samtidig tog den fjælle taarnvægter deroppe en raft beslutning. Bludselig fik man se ham dukke ud af en røgsky, ifærd med at klatre ned langs lynaflederen. Det var et forsøg, som let kunde koste ham livet, og paa forhaand var det ligesaa rimeligt, at han aldrig vilde slippe levende fra det, som at han vilde komme lykkelig og vel ned. Men han vovede som sagt forsøget. Han syntes formodentlig at det ikke vilde være værre at styrte ned og slaa sig ihjel end at finde døden for ild og røg. Blev han deroppe, var hans skjæbne afgjort; nu var der ialfald nogen mulighed for at komme ned, skjønt sandsynligheden rigtig nok ikke var meget stor.

Med spændt opmærksomhed fulgtes han af tusender af øine, og hans vovestykke skulde lykkes. Inder lang tid stod han uskadt paa jorden under uftanselige jubelraab fra folkestæren.

Opløsning paa gaader i nr 31.

Skjulte dyr: Maar — Iom — vibe

Billedgaade: Dyrk ei stormhat i haven
den er giftig

Billedgaade.

S

e Rom nt nt nt lv lv

it